

Arrest

nr. 255 359 van 31 mei 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 bus 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, op 14 januari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 november 2020 tot weigering van verblijf (bijlage 14).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partijen betreden op 13 maart 2020 het Belgische grondgebied.

Op 10 juni 2020 diene verzoekende partijen aanvragen in tot verblijf in functie van de respectievelijke echtgenoot en vader met de Albanese nationaliteit, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 november 2020 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 26 §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

*Naam: [T.]
Voorna(a)m(en): [L.]
Nationaliteit: Albanië
[...]*

+ het minderjarige kind [T.A.] [°...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkenen vroegen op 10/06/2020 gezinshereniging op basis van art.10 aan in functie van de echtgenoot/ vader [T.E.] [RR ...], hierna de referentiepersoon.

Uit de aangebrachte documenten blijkt dat de referentiepersoon niet voldoende bewijst te beschikken over stabiele, regelmatig een voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15/12/1980. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Betrokkene legt een uittreksel voor dd. 01/05/2018 van de KBC account van de referentiepersoon waarop een storting te zien is(dd. 05/04/2018) van 300 000 euro met de titel “Cross-border Transfer” (blz. 1). De referentieboodschap op blz. 2 geeft aan dat het over een mogelijke aankoop van onroerend goed gaat (“real estate selling transfer”). Dit uittreksel kunnen wij cf. art.10, §5,1° niet in aanmerking nemen, gezien het over een eenmalige en gedateerde storting gaat, en dus geen bewijs is van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Het is voor onze dienst volstrekt onduidelijk wat de recente inkomsten zijn van de referentiepersoon.

Verder wordt een inschrijvingsattest van de VDAB dd. 11/06/2020 van de referentiepersoon voorgelegd, met de melding dat hijwerkzoekend is. Andere documenten die zijn actieve zoektocht naar werk staven worden niet voorgelegd. Dit loutere attest is geen bewijs van een actieve zoektocht naar werk, en geeft ons geen informatie over de inkomsten van de referentiepersoon. Bijgevolg kunnen wij dit attest cf. art.10, §5 eveneens niet in aanmerking nemen als bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Aangezien de bewijzen van bestaansmiddelen niet worden aanvaard, moet geen behoefteanalyse, waarvan sprake in art.10ter,§2, tweede lid van de wet van 15/12/1980, worden gemaakt (zie arrest RvV 123.063 d.d. 25.04.2015, met verwijzing naar arrest RvS 223.807 dd.11.07.2013). Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Het feit dat betrokkene gehuwd is, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haarverblijfsrecht. Uit het dossier blijkt verder dat betrokkene en haar echtgenoot een gezamenlijk kind hebben, nl. [T.A.] [°...]. Ook het minderjarige kind dat haar vergezelt dient te voldoen aan de wettelijke voorwaarden. Dit doet echter geen afbreuk aan de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen zoals hiervoor werd vermeld. Zodra de referentiepersoon beschikt over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, staat het betrokkenen vrij om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen. In tussentijd kunnen betrokkenen de moderne communicatiemiddelen gebruiken om contact te houden met de referentiepersoon en hun gezinsband te onderhouden. Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet elders kan verderzetten.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van de artikelen 10, §§ 2 en 5 en 10ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij verstrekken de volgende toelichting bij het middel:

"Eerste onderdeel,

Artikel 10 § 2 van de vreemdelingenwet stelt:

"De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen."

De bestreden beslissing oordeelt dat uit de aangebrachte documenten niet voldoende blijkt dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10 § 5 van de vreemdelingenwet.

Immers, het neergelegde uittreksel van de KBC account van de referentiepersoon zou niet in aanmerking genomen kunnen worden, omdat het over een eenmalige en gedateerde storting gaat. Het attest van de VDAB zou evenmin in aanmerking genomen kunnen worden.

Artikel 10 § 5 van de vreemdelingenwet stelt:

"§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;"

Artikel 7 van de Richtlijn 2003/86/EG stelt:

"1. Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

(...)

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden."

Er dient bij de beoordeling van de bestaansmiddelen dus rekening gehouden te worden met de aard van de bestaansmiddelen, in casu de eenmalige storting ten gevolge van een verkoop van een onroerend goed.

Daarenboven is de doelstelling om met de bestaansmiddelen het gezin te onderhouden, zonder een beroep te moeten doen op de sociale bijstand van de gastlidstaat. Dit blijkt uit de wetgeving en het arrest Chakroun van het Hof van Justitie.

Door het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de gezinshereniger wil de wetgever namelijk vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil verkrijgen ten laste valt van de openbare overheden en streeft hij ernaar dat die personen in menswaardige omstandigheden kunnen worden opgevangen (Pari. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 73).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 4 maart 2010, Chakroun, nr. C-578/08) is gezinshereniging aldus de algemene regel en dient de inkomenseis strikt uitgelegd te worden. De

inkomenseis moet steeds toegepast worden in het licht van artikel 7 (recht op gezinsleven) en artikel 24 (hoger belang van het kind) van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoekers zijn van oordeel dat er is aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over bestaansmiddelen om het gezin te onderhouden, zonder beroep te moeten doen op de sociale bijstand van de lidstaat.

Dit werd bewezen aan de hand van de storting van € 300.000,00 op de rekening van de referentiepersoon, ten gevolge van de verkoop van zijn onroerend goed in Albanië (stuk 4). Ondanks enkele investeringen, om hier een zaak op te richten, beschikte de referentiepersoon ten tijde van de beslissing en kennisgeving daarvan nog steeds over een grote som geld op zijn bankrekening (stuk 5).

Daarenboven werd een inschrijvingsbewijs van de VDAB neergelegd, waarbij gesteld werd dat de referentiepersoon werkzoekende was en geen uitkeringen kreeg (stuk 6).

Dat verzoeker werkzoekende was in België is correct. Echter, hij was geruime tijd werkzaam in Albanië, en beschikt over enorm veel competenties en diploma's. Thans heeft hij overigens zelf een zaak opgericht. Er dient tevens melding gemaakt te worden van de covid-19 situatie, dewelke er voor zorgde dat tewerkstelling niet eenvoudig was.

Het bewijs werd evenwel geleverd dat hij, gelet op zijn bestaansmiddelen, geen uitkeringen genoot. Dit is, zoals eerder geargumenteed, een element om in rekening te brengen. Immers, de referentiepersoon beschikt dus over voldoende bestaansmiddelen, en hoeft geen beroep te doen op de sociale bijstand van de lidstaat.

Verzoekers menen dat de referentiepersoon wel degelijk beschikt over voldoende bestaansmiddelen. De verblijfswet stelt namelijk geen vereiste wat betreft de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon moet beschikken. De bestaansmiddelen mogen aldus afkomstig zijn uit het buitenland, en dienen niet rechtstreeks uit Belgische tewerkstelling voort te vloeien.

In een arrest van het Hof van Justitie werd duidelijk gesteld dat de herkomst van de bestaansmiddelen bedoeld in de Gezinsherenigingsrichtlijn geen beslissend criterium is (HvJ 3 oktober 2019, nr. C-302/18).

Aangezien de referentiepersoon 'beschikt' over voldoende kapitaal is het evenredigheidsbeginsel geschonden, wanneer geoordeeld zou worden dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet in aanmerking genomen kunnen worden, ondanks dat geen beroep wordt gedaan op het stelsel van de sociale bijstand, en er aangetoond is dat deze vrij kan beschikken over zijn voldoende bestaansmiddelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Het respect voor dit zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 10 vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheid-, en evenredigheidsbeginsel.

Tweede onderdeel,

De bestreden beslissing stelt verder dat, aangezien de bestaansmiddelen niet worden aanvaard, er geen behoefteanalyse conform artikel 10ter § 2 vreemdelingenwet gemaakt moet worden.

Hogervermeld wetsartikel stelt:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling."

Verzoekers menen dat de besproken bestaansmiddelen wel in aanmerking genomen moeten worden. Er zou dan ook geoordeeld worden dat deze toereikend zijn. Moest dit niet het geval zijn, zou er een behoefteanalyse moeten plaatsvinden.

Verzoekers verwijzen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 d.d. 29 september 2013, overweging B.55.2.:

"B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.

De bestreden bepaling heeft niet tot gevolg dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden."

In casu onderzoekt de bestreden beslissing niet of in het concrete geval en op basis van de behoeften de bestaansmiddelen voldoende zijn. Dit is in strijd met wat het Grondwettelijk Hof vooropstelde. Verzoekers verwijzen naar arrest nr. 225.915 Conseil d'Etat van 19 december 2013 waarin gesteld wordt dat wanneer niet is voldaan aan de inkomstenvoorwaarde, DVZ dient over te gaan tot een behoefteanalyse:

« Il y a lieu de conclure de ces éléments que dans l'intention du législateur, le montant de 120% du revenu d'intégration constitue clairement un montant de référence et non un montant de revenu minimal au-dessous duquel tout regroupement familial doit être refusé, en sorte que dans l'hypothèse où le parent rejoint dispose de revenus inférieurs à ce montant de référence, il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics.

Or en l'espèce, et alors qu'il ressort de la lecture de l'arrêt attaqué que le premier juge a fait de la question de l'application de l'article 42, § 1er, alinéa 2, précité un motif déterminant et non « superfétatoire » de l'arrêt attaqué, cet arrêt méconnaît la portée de cet article 42, en affirmant que « concernant (...) plus particulièrement l'application de l'article 42, § 1er, alinéa 2, de la loi précitée du 15 décembre 1980, (...) la partie défenderesse n'était nullement tenue, de prendre en considération la simulation des dépenses du ménage, afin de déterminer si le revenu disponible est suffisant compte tenu des besoins propres du ménage » et en ajoutant que « la loi stipule uniquement un seuil minimum du revenu sans toutefois stipuler quelles dépenses doivent être prises en considération ».

Dans cette mesure, le premier moyen de cassation doit être jugé fondé. »

Verzoekers verwijzen naar het arrest RvV nr. 146 205 van 4 juni 2014 in de zaak RvV 146 070/ II, waarin, met verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013, gesteld wordt dat zelfs een inkomen onder het referentiebedrag op zich de gezinshereniging niet verhindert.

„Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, dan voorziet artikel 42 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feiten vinding; Verder is het niet aan verzoekster om in de plaats van de verwerende partij een eigen behoeften analyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien het maken van een behoeften analyse een verplichting is die conform artikel 42 § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, duidelijk bij de verwerende partij ligt."

Verwerende partij stelt louter dat er geen behoefteanalyse gemaakt dient te worden, aangezien de neergelegde bewijzen van bestaansmiddelen niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Verzoekers stellen dat als deze bestaansmiddelen niet in aanmerking kunnen worden genomen, deze bijgevolg sowieso ontoereikend zouden zijn, en er derhalve wel een behoefteanalyse diende te gebeuren.

In casu is er geen behoefteanalyse gemaakt door verwerende partij, ondanks het bewijs van bestaansmiddelen, met name het uittreksel van de bankrekening ten bedrage van ongeveer € 300.000,00."

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verwerende partij heeft immers, met verwijzing naar artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat hun respectievelijke echtgenoot en vader beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Zij motiveert dat verzoekende partijen in dit verband een uittreksel van de bankrekening van de referentiepersoon van 1 mei 2018 voorlegden waarop een storting is te zien van 300.000 euro op 5 april 2018 met de titel "*Cross-border Transfer*". Zij merkt op dat volgens de referentieboodschap het zou gaan om een koop-verkoop van een onroerend goed. Zij motiveert dat het evenwel een eenmalige en gedateerde storting betreft en deze niet in aanmerking kan worden genomen als bewijs van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Zij stelt dat het volstrekt onduidelijk is wat de recente inkomsten zijn van de referentiepersoon. Inzake een voorgelegd inschrijvingsbewijs bij de VDAB van de referentiepersoon van 11 juni 2020 wordt nog geoordeeld dat hiermee niet blijkt dat hij ook actief zoekt naar werk en dit verder geen informatie geeft over zijn inkomsten. Bij gebrek aan bestaansmiddelen van de referentiepersoon die in aanmerking kunnen worden genomen, oordeelt verwerende partij dat de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 10ter, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet overbodig is. Zij voegt hier nog aan toe dat verzoekende partijen, van zodra de referentiepersoon alsnog beschikt over de vereiste bestaansmiddelen, een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging kunnen indienen. In tussentijd kunnen zij via de moderne communicatiemiddelen contact houden. Verwerende partij stelt ook dat er geen aanwijzingen zijn dat het gezinsleven niet elders kan worden verdergezet.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en verschaft verzoekende partijen het genoemde inzicht om hen toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In zoverre verzoekende partijen inhoudelijke kritiek uiten op de motivering van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad verder enkel toe de beoordeling van het bestuur onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een verblijfsgerechtigde derdelander, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Verzoekende partijen dienden aanvragen in voor een toelating tot verblijf in functie van hun respectievelijke echtgenoot en vader met de Albanese nationaliteit, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het wordt niet betwist dat de aanvragen tot gezinshereniging inderdaad vallen onder de toepassing van de bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;*
- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;*
- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”*

Artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet voorziet voor de gezinshereniging de volgende bestaansmiddelenvereiste:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Deze vereiste wordt in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet gepreciseerd als volgt:

“De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Verder kan in artikel 10ter, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet nog het volgende worden gelezen:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.”

Verzoekende partijen legden als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon een uittreksel van 1 mei 2018 van diens bankrekening voor, waaruit blijkt dat deze

op 5 april 2018 300.000 euro ontving in het kader van een vastgoedtransactie. Op 30 april 2018 stond er nog 299.980 euro op de rekening. Zoals aangegeven, stelt verweerder hieromtrent vast dat het een *“eenmalige en gedateerde”* storting is die niet in aanmerking kan worden genomen als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en dat het volstrekt onduidelijk is wat het recente inkomen is van de referentiepersoon.

Verzoekende partijen betogen dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening moet worden gehouden met de aard van de bestaansmiddelen, in casu de eenmalige storting als gevolg van de verkoop van een onroerend goed. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert echter dat dit wel degelijk is gebeurd.

Verder moet volgens verzoekende partijen de doelstelling van de verblijfsvoorwaarde in verband met de bestaansmiddelen in rekening worden genomen, met name het kunnen onderhouden van het eigen gezin en het voorkomen dat een beroep moet worden gedaan op de sociale bijstand van het gastland. Met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie stellen zij dat de gezinshereniging de regel moet zijn en de inkomstenvereiste dus strikt dient te worden uitgelegd met eerbiediging van het recht op gezinsleven en het hoger belang van het kind. Zij betogen dat zij wel degelijk hebben aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over de nodige bestaansmiddelen om zijn gezin te onderhouden, zonder een beroep te moeten doen op de sociale bijstand. Dit alles is volgens hen voldoende aangetoond aan de hand van de storting van 300.000 euro. Zij voegen hier nog aan toe dat de referentiepersoon met dit geld enkele investeringen heeft gedaan om in België een zaak op te richten, maar dat er ten tijde van de beslissing nog steeds een grote som overbleef op de bankrekening. Zij betogen dat de wet geen vereiste stelt met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen en deze dus afkomstig mogen zijn uit het buitenland. Zij wijzen nog op het voor de referentiepersoon voorgelegde inschrijvingsbewijs bij de VDAB. Zij stellen dat hieruit blijkt dat de referentiepersoon werkzoekende was en hij geen uitkeringen kreeg. Zij geven aan dat de referentiepersoon meerdere troeven heeft voor de arbeidsmarkt, maar dat het gelet op de covid-19 situatie nu eenmaal niet eenvoudig is voor hem om werk te vinden. Zij benadrukken dat de referentiepersoon geen uitkeringen genoot, gelet op zijn bestaansmiddelen, wat in rekening dient te worden gebracht.

Verwerende partij betwist op zich niet dat de bestaansmiddelen afkomstig mogen zijn uit het buitenland. Dit betoog is dus niet dienstig wat de motieven van de bestreden beslissing betreft.

In zoverre verwerende partij het in haar beslissing heeft over een eenmalige en gedateerde storting en stelt dat het volstrekt onduidelijk is wat het recente inkomen van de referentiepersoon is, moet worden opgemerkt dat op basis van de bij de aanvraag voorgelegde documenten inderdaad enkel blijkt dat hij op 5 april 2018 een storting van 300.000 euro ontving en op 30 april 2018 nog een kleine 300.000 euro op zijn rekening had staan.

Bij het indienen van de aanvragen tot gezinshereniging in juni 2020, dit is meer dan twee jaar later, werden geen actuele gegevens omtrent het inkomen of de bestaansmiddelen van de referentiepersoon aangebracht. In deze omstandigheden acht de Raad het niet onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig om te oordelen dat de voorgelegde storting uit april 2018 niet in aanmerking kan worden genomen om te beoordelen of de referentiepersoon actueel beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen die moeten voorkomen dat de gezinsleden ten laste komen van het sociale bijstandstelsel. Op basis van de voorgelegde documenten was verweerder niet in de mogelijkheid vast te stellen of en in welke mate de referentiepersoon ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing nog kon beschikken over het bedrag van de storting.

In zoverre verzoekende partijen thans stellen dat de referentiepersoon een deel van de storting investeerde in een zaak maar er vervolgens nog steeds voldoende overbleef, en in dit verband bijkomende bewijsstukken voorleggen, moet worden opgemerkt dat niet blijkt dat deze bijkomende toelichting of deze bijkomende stukken werden overgemaakt aan het bestuur in het kader van de aanvragen voor een toelating tot verblijf, zodat niet blijkt dat het bestuur hiermee rekening kon houden.

De Raad kan zich niet in de plaats van het bevoegde bestuur stellen om opnieuw, en op grond van nieuwe gegevens, te oordelen of er in het geval van verzoekende partijen is voldaan aan de vereiste dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Verwerende partij kon op het moment van de totstandkoming

van de bestreden beslissing geen rekening houden met de stukken die verzoekende partijen niet voorlegden aan het bestuur en pas voor het eerst in de procedure voor de Raad naar voor brengen. Verzoekende partijen kunnen deze stukken dan ook niet dienstig aanwenden in het kader van het thans voorliggende annulatieberoep.

Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de bij de aanvragen voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen ten onrechte niet in aanmerking zijn genomen als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen die moeten voorkomen dat een beroep moet worden gedaan op de sociale bijstand van het gastland. Het gegeven dat de referentiepersoon bij de VDAB stond ingeschreven als werkzoekende die geen uitkeringen krijgt, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststelling. De VDAB doet geen uitspraak over de mogelijke bestaansmiddelen van de betrokkene of de reden(en) waarom deze geen uitkeringen geniet. Zoals verweerder aangaf, bevat dit attest geen concrete informatie over de (actuele) inkomsten of bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon al dan niet kan beschikken.

Verzoekende partijen kunnen in de voorliggende situatie niet overtuigen dat ten onrechte geen behoeftanalyse overeenkomstig artikel 10ter, § 2 van de Vreemdelingenwet werd doorgevoerd. Deze behoeftanalyse dringt zich slechts op voor zover vaststaat dat er sprake is van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen die evenwel lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag (RvS 27 januari 2016, nr. 233.641). Een dergelijke verplichting om over te gaan tot een behoeftanalyse geldt niet in die situatie waarin geen actuele bestaansmiddelen voorliggen waarmee rekening kan worden gehouden, nu in deze situatie noodzakelijkerwijze geen bestaansmiddelen voorliggen om te voorkomen dat de vreemdeling ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Verwerende partij heeft op basis van de voorgelegde stukken geen stabiele en regelmatige bestaansmiddelen aanvaard die in rekening kunnen worden gebracht. In deze situatie blijkt niet dat zij een behoeftanalyse diende te maken. Bijgevolg kan er evenmin sprake van zijn dat verwerende partij in het kader van de behoeftanalyse verzoekende partijen diende uit te nodige bijkomende inlichtingen over te maken.

Verzoekende partijen tonen met hun uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van de aangehaalde wetsbepalingen.

Een schending van de artikelen 10, §§ 2 en 5 en 10ter, § 2 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.3. De richtlijn 2003/86 werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoekende partijen tonen dit evenwel niet aan. Zij voeren evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een zodanige wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. Er blijkt dan ook niet dat verzoekende partijen zich nog rechtstreeks kunnen beroepen op artikel 7 van de richtlijn 2003/86.

2.2.4. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoekende partijen achten het evenredigheidsbeginsel geschonden omdat volgens hen de referentiepersoon wel degelijk beschikt over voldoende kapitaal en vrij kan beschikken over zijn bestaansmiddelen. Zij gaan er met hun betoog evenwel aan voorbij dat zij in gebreke zijn gebleven bij hun aanvraag hiervan de nodige actuele bewijzen te voegen. Verwerende partij heeft in haar beslissing opgemerkt dat verzoekende partijen steeds een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging kunnen indienen en dat zij in tussentijd via de moderne communicatiemiddelen contact kunnen houden of het gezinsleven elders kunnen verzetten. Dit alles wordt niet betwist door verzoekende partijen. In de voorliggende omstandigheden tonen verzoekende partijen geenszins aan dat er in casu zou moeten worden besloten tot een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang. Een schending van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.2.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS